

"דז'ניק לודזקי" 27.11.2008 (Dziennik Łódzki)

מאת: אנה פאבלובסקה

"אביב 1941" - באביב

ללודז' הגיעו: אורי ברבש, הבמאי הישראלי, וניב מקינטוש, שחקנית בריטית שמגלמת את קלרה פלאנק הצעירה
(© פוטו: קז'ישטוף שימצ'אק)

אתמול התקיימה בקולנוע "צ'רלי" הקרנת הבכורה הלודז'אית של הסרט הפולני-ישראלי "אביב 1941" שצולם לפני כשנה, בין היתר, כאן בעיר, ושהופק ע"י חברת ההפקה "אופוס פילם" מלודז'. הסרט גרף ביקורות טובות מאד בישראל. אורי ברבש, הבמאי של הסרט, טוען שבפולין הסרט יובן אפילו טוב יותר.

"גרתי ועבדתי פה חצי שנה", הוא סיפר. "קודם לא הייתי בפולין וזה נבע מהחלטה מודעת שלי. נולדתי בישראל, אמא שלי באה מברלין ואבא מבלרוס, למרות שגדל בוורשה. למזלם, שניהם עזבו את אירופה לפני מלחמת העולם השנייה. הרגשתי שאני לא יכול לבוא לפה כתייר. רק 'אביב 1941' היווה סיבה מספקת".

אורי ברבש תמיד חזר ואמר שהתרבות והספרות הפולניות היו קרובות לו מאד. כשהגיע לפולין בפעם הראשונה מיד הרגיש כמו בבית, למרות שהוא לא דובר פולנית. הוא ידע היסטוריה של השואה, קרא על כך ספרים וראה סרטים. הוא אומר שההיסטוריה של השואה היא גם ההיסטוריה שלו.

הסרט 'אביב 1941' צולם על סמך סיפור מאת אידה פינק, יהודיה פולנית שגרה כיום בישראל.

"זאת לא היסטוריה של השואה. זאת היסטוריה של אנשים, שבזמן המלחמה השתדלו להישאר יצורי אנוש. זאת היסטוריה של שתי נשים שמאוהבות באותו גבר. סיפור על אהבה, בגידה, על בחירות מוסריות שיש לעשות, על שבריריות הנישואין, וגם על פיוס וסליחה" – הוא סיפר על יצירתו.

את כל החוויה של העבודה על הסרט, הבמאי מסכם בשתי מילים: טראומתי ומטהר, תוך שהוא מכליל בהיקפן גם דו-שיח פולני-ישראלי לא קל על העבר.

"אני כבר לא זוכר אם זה היה ב'אופוס' או במכון הפולני לאמנות הקולנוע. התווכחנו על משפט אחד. אחת הגיבורות, הפולניה אגטה, אומרת למשפחת פלאנק היהודית שהיא לא יכולה להסתיר אותם, מפני שבעלה ילשין עליהם. הצד הפולני מאד לא רצה שהמשפט יופיע בסרט. למה היא חייבת להגיד שבעלה ילשין על היהודים? כאילו שמצבים כאלו לא היו".

בסופו של דבר המשפט הזה לא נכלל בסרט. הצד הפולני מחה גם נגד סיום הסרט, שבו נודע לנו שאחד הפולנים חנק את הילד שנולד מהרומן של האיכרה הפולנית והיהודי שהיא הסתירה. אך כאן ברבש עמד על שלו.

"אלו היו שיחות קשות", מספר הבמאי. "אני הסתגרתי בחדר. אווה פושצ'ינסקה, המפיקה מ'אופוס' בכתה במסדרון".

בבתי-הקולנוע בישראל ניתן לצפות בסרט כבר שלושה שבועות.

"אורי הוא במאי מוכר מאד אצלנו, ולכן הקהל חיכה לסרט הבא שלו, מה גם שהצוות נסע לצלם את הסרט בפולין והמפיקים השקיעו בסרט שנעשה מחוץ לישראל", מספר רמי דמרי, אחד המפיקים הישראלים. "חלק מהישראלים שראו את הסרט אמרו שזה הסרט הטוב ביותר שראו".

הם אהבו שהסרט נעשה עם רגש, שהוא מספר סיפור אישי, שלא היו בו יריות וקברים.

"שיעור הצפיה לא היה גדול כפי שהיינו רוצים, אבל יש לזכור שלא מדובר בלהיט קולנועי פופולרי, כמו סרט חדש של ג'יימס בונד" – הוסיף דמרי.

בפולין התקיימו רק הקרנות בכורה בוורשה ובלודז'.

קופרודוקציה פולנית-ישראלית ראשונה זו אמורה לעלות על מסכי הקולנוע במרץ או אפריל של השנה הבאה, כך מבטיח פיטר דז'ינצ'ול, המנהל של 'אופוס פילם'.

"יש לי הרגשה שבפולין הסרט יובן טוב יותר, מכיוון שהוא יותר מושרש בתרבות שלכם, שהיא יותר עמוקה משלנו" – אמר הבמאי. "כשאני חושב על הסרטים שהשפיעו על חיי, אני מיד חושב על קישלובסקי. 'עשרת הדיברות' שלו הוא בעיני ההישג הגדול ביותר".

רישרד לנצ'בסקי, הצלם שעבד בסרט 'אביב 1941' הדגיש שהאתגר והקושי הגדול ביותר עבורו היה להגיע להבנה עם הבמאי באיזה אופן יש להראות את הסרט.

"הרגע הראשון שבו הרגשתי שאני מגיע להבנה עם הבמאי, היה הרגע שבו הראיתי לו צילומים שעשיתי בעיר העתיקה של לובלין בעת הכנת התיעוד. הכל, החומות ואפילו פרח בעציץ שעמד בחלון, הכל נראה מכוסה באבק. לא אבק אמיתי, אלא מטפיזי", חלק איתנו את זכרונותיו מהעבודה רישרד לנצ'בסקי. "אז הרגשתי שיש ביננו הבנה".

לודז'אים יוכלו להעריך את התוצאות של שיתוף הפעולה רק באביב.